

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 4 października 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi II Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt II C 1221/12 z powództwa W. J. przeciwko P. P. (1) o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności:

1. pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 29 maja 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10 w punkcie V względem P. P. (1) w zakresie obowiązku zapłaty kwoty 11.911,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 września 2012 roku;
2. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 2.089,71 zł;
3. oddalił powództwo w pozostałej części;
4. zasądził od P. P. (1) na rzecz W. J. kwotę 828,00 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu;
5. nie obciążył pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

W. J. oraz P. P. (1) należą do kręgu spadkobierców A. J.. W. J. jest całkowicie ubezwłasnowolniony, jego opiekunem prawnym od dnia 11 lutego 2008 roku jest syn J. J.. Prawomocnym postanowieniem z dnia 22 czerwca 2009 roku Sąd Rejonowy stwierdził, że spadek po A. J. zmarłej dnia 10 sierpnia 2007 roku na podstawie ustawy nabyli: mąż W. J. w 1/2 części oraz wnukowie P. P. (1) i P. P. (2) po 1/4 części każdy z nich. Postanowieniem z dnia 29 maja 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II Ns 477/10 z wniosku W. J. z udziałem P. P. (1) i P. P. (2) o podział majątku wspólnego i dział spadku Sąd Rejonowy: ustalił, że w skład majątku wspólnego A. J. i W. J. wchodzi spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł., znajdującego się w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) o wartości 163.000,00 zł (punkt I); ustalił, że w skład spadku po A. J. wchodzi: a) udział wnoszący 1/2 w tymże prawie do lokalu mieszkalnego oraz b) prawo własności nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł. o wartości 56.400,00 zł (punkt II); ustalił, że W. J. dokonał nakładów na majątek spadkowy w kwocie 2.000,21 zł (punkt III); dokonał podziału majątku wspólnego W. J. i A. J. oraz działu spadku po A. J. w ten sposób, że udział w prawie do lokalu mieszkalnego oraz nieruchomości przyznał W. J. (punkt IV); zasądził od W. J. na rzecz P. P. (1) i P. P. (2), tytułem spłaty ich udziałów w spadku kwoty po 34.475,00 zł (punkt V); zasądził od P. P. (1) i P. P. (2) na rzecz W. J. tytułem rozliczenia nakładów na majątek spadkowy kwoty po 500,05 zł (punkt VI); nakazał P. P. (1) wydanie W. J. lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. (punkt VII). W dniu 24 września 2012 roku nadano klauzulę wykonalności na powyższe postanowienie z dnia 29 maja 2012 roku w zakresie punktu V, w którym zasądzono spłaty za rzecz P. P. (1) i P. P. (2).

P. P. (1) zamieszkał w lokalu przy ul. (...) jeszcze za życia swej babki. A. J. zamieszkiwała wspólnie z mężem – W. J. na terenie nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł.. Wolą spadkodawczyni A. J. było, aby lokal mieszkalny przypadł P. P. (1). W testamencie notarialnym z dnia 28 kwietnia 1993 roku A. J. uczyniła zapis na rzecz P. P. (1), którego przedmiotem było spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) przy ul. (...). Po śmierci babki P. P. (1) nadal zajmował lokal, powstało zadłużenie w uiszczaniu opłat na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej. J. J., jako opiekun prawny W. J., podjął próby uzgodnienia z P. P. (1) i P. P. (2) sposobu podziału majątku pozostałego po spadkodawczyni, proponował by nie zadłużać dalej mieszkania i w tym celu przekazać je W. J., jednakże nie udało się osiągnąć porozumienia. J. J. nie występował w imieniu powoda do P. P. (1)

z żądaniem opuszczenia lokalu. Natomiast trzeci ze spadkobierców - P. P. (2) nie był zainteresowany przedmiotowym lokalem mieszkalnym. P. P. (1) wyprowadził się z lokalu przy ul. (...) w dniu 4 września 2012 roku, klucze do lokalu przekazał J. J..

Pozwem z dnia 10 czerwca 2011 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) wystąpiła przeciwko P. P. (1), P. P. (2) i J. J. z roszczeniem o zasądzenie solidarnie kwoty 12.073,00 zł tytułem zaległych opłat związanych ze spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu nr (...) przy ul. (...) wraz z kosztami procesu. Żądaniem objęto zaległości za okres od października 2008 roku do marca 2011 roku. W dniu 2 sierpnia 2011 roku wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który nie został zaskarżony przez żadnego z pozwanych. Wnioskiem z dnia 2 maja 2012 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) wszczęła postępowanie egzekucyjne na podstawie opisanego nakazu zapłaty, egzekucję skierowano do spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu przy ul. (...). W dniu 3 sierpnia 2012 roku J. J., działając w imieniu W. J., zawarł ugodę ze Spółdzielnią Mieszkaniową im. (...), w której strony ustaliły, że zaległość z tytułu opłat za używanie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) według stanu na dzień 31 lipca 2012 roku wynosi łącznie kwotę 21.981,69 zł, na którą składa się kwota 16.965,69 zł wynikająca z nakazu zapłaty, kwota 4.512,04 zł tytułem opłaty eksploatacyjnej oraz kwota 503,96 zł tytułem odsetek ustawowych. W. J. zobowiązał się do uiszczenia uznanej kwoty na rzecz Spółdzielni w 10 ratach według określonego harmonogramu. J. J., działając w imieniu W. J., spłacił na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) całą należność objętą ugodą z dnia 3 sierpnia 2012 roku. W związku z zapłatą należności Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) wniosła o zakończenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie nakazu zapłaty z dnia 2 sierpnia 2011 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt XVIII Nc 4306/11. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone.

J. J., jako opiekun prawny W. J., uiścił także opłaty za używanie lokalu za miesiące od stycznia do sierpnia 2012 roku. Wydatki z tego tytułu w kwocie 1.871,21 zł, obejmujące opłaty za miesiące styczeń, luty, marzec, kwiecień i maj zostały rozliczone w postępowaniu działowym. Opłaty za miesiące czerwiec, lipiec i sierpień wyniosły łącznie 1.416,39 zł. J. J., jako opiekun prawny swojego ojca W. J., uiścił również dwie raty podatku od nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) za rok 2012, pierwszą w kwocie 129,00 zł w dniu 11 maja 2012 roku, zaś drugą w tej samej kwocie w dniu 18 maja 2012 roku. Zapłata z dnia 18 maja 2012 roku została zgłoszona do rozliczenia w postępowaniu działowym. W czerwcu 2012 roku w imieniu W. J. została uiszczona kwota 1.030,00 zł z tytułu podatku od nieruchomości położonej przy ulicy (...) za lata 2010 i 2011. W toku postępowania o podział majątku wspólnego i dział spadku po A. J. wnioskodawca – W. J. domagał się rozliczenia zadłużenia obciążającego lokal mieszkalny z tytułu opłat należnych Spółdzielni Mieszkaniowej, jednakże roszczenie nie zostało uwzględnione, jako że kwoty obejmujące przedmiotowe zadłużenie nie zostały uiszczone, a nadto nie stanowiły długu spadkowego, bowiem dotyczyły okresu po śmierci spadkodawczyni. Podobnie nie uwzględniono żądania W. J. zasądzenia na jego rzecz od uczestnika P. P. (1) kwoty 17.000,00 zł jako wynagrodzenia za korzystanie z lokalu mieszkalnego przy ul. (...) ponad przysługujący udział. W związku z wydaniem lokalu położonego przy ul. (...) przez P. P. (1), J. J. działając w imieniu W. J., w dniu 4 września 2012 roku złożył P. P. (1) pisemne oświadczenie o potrąceniu ze służącej P. P. (1) należności z tytułu spłaty w kwocie 34.475,00 zł sumy 25.745,65 zł. Na kwotę przedstawioną do potrącenia złożyła się kwota 21.981,69 zł uiszczona na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej oraz kwota 3.409,96 zł obejmująca opłaty eksploatacyjne za korzystanie z lokalu w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 sierpnia 2012 roku, a także kwota 354,00 zł tytułem części podatku od nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...). Jednocześnie J. J. uiścił przelewem na rzecz P. P. (1) kwotę 8.729,35 zł tytułem brakującej części spłaty zasądzonej na rzecz P. P. (1) w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10. P. P. (1) potwierdził odbiór sumy przelanej na jego rachunek bankowy. J. J. i P. P. (1) wcześniej uzgodnili, że w ten sposób załatwią sprawę wydania lokalu, natomiast nie umawiali się co do rozliczeń. Oświadczenie o potrąceniu przygotował J. J., P. P. (1) bez słowa złożył podpis pod potwierdzeniem uzyskania wpłaty na przedstawionym mu dokumencie. W dniu 25 września 2012 roku P. P. (1) wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym na podstawie postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10 żądając egzekucji kwoty 21.640,0 zł. J. J. wpłacił kwotę 25.271,45 zł na konto depozytowe, by uniknąć prowadzenia egzekucji z prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...). W dniu 2 lutego 2013 roku W. J. sprzedał lokal mieszkalny położony przy ul. (...) za cenę 126.000,00 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części. Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie W. J. domagał się pozbawienia wykonalności postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10 w tej części, w której zasądzono od niego na rzecz P. P. (1) kwotę 34.475,00 zł tytułem spłaty udziału

w spadku po A. J.. Sąd a quo uznał, że żądanie powoda należy ocenić w świetle regulacji art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., który stanowi, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy; a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Sąd meriti wskazał, że W. J., reprezentowany przez opiekuna prawnego w osobie J. J., twierdził, iż zobowiązanie do zapłaty kwoty 34.475,00 zł na rzecz P. P. (1) zostało wykonane w przeważającej części wskutek potrącenia dokonanego po wydaniu orzeczenia działowego, a w części pozostałej, na skutek dobrowolnej zapłaty. Potrącenie dotyczyło należności za korzystanie z lokalu spadkowego za okres po śmierci spadkodawczyni do końca sierpnia 2012 roku, które to opłaty uiszczył powód. Zdaniem powoda należności te w całości winny obciążać P. P. (1), który zamieszkiwał

w przedmiotowym lokalu do dnia 4 września 2012 roku i jako wyłącznie korzystający ze spadkowego mieszkania winien ponosić z tego tytułu opłaty na rzecz Spółdzielni.

W ocenie Sądu Rejonowego rozpoznaniu zgłoszonego przez W. J. żądania nie stoi na przeszkodzie regulacja art. 618 § 3 w związku z art. 688 k.p.c. Sąd I instancji argumentował, że rozliczenie należności związanych z lokalem nr (...) przy ul. (...) w Ł. w postępowaniu działowym zakończonym postanowieniem z dnia 29 maja 2012 roku nie mogło mieć miejsca, bowiem na chwilę zamknięcia rozprawy należności te nie były uiszczone. Wprawdzie powód zgłaszał w sprawie działowej wnioski o rozliczenie zadłużenia w opłatach na rzecz Spółdzielni, związanego z przedmiotowym lokalem, jednakże Sąd odmówił uwzględnienia tego wniosku wskazując, że należności z tego tytułu nie zostały uiszczone przez W. J.. Z tego względu możliwość zgłoszenia roszczeń powstała dla powoda dopiero po dokonaniu zapłaty na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej kwoty 21.981,69 zł na podstawie ugody zawartej w dniu 3 sierpnia 2012 roku oraz należności za korzystanie z lokalu za okres od czerwca do sierpnia 2012 roku w łącznej kwocie 1.461,30 zł, a także uiszczenia podatku od nieruchomości w kwocie 1.030,00 zł, co miało miejsce po dniu 29 maja 2012 roku. Sąd a quo zaznaczył, że kwoty z tytułu opłat za korzystanie z lokalu przy ul. (...) oraz podatku od nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) uiszczone przed zamknięciem rozprawy w sprawie działowej podlegały rozliczeniu w tamtym postępowaniu. W sprawie o sygn. akt II Ns 477/10 Sąd ustalił, że wnioskodawca wydatkował z tego tytułu łącznie kwotę 2.000,21 zł i sumę tę rozliczył pomiędzy uczestnikami postępowania działowego. Mając na uwadze powyższe Sąd meriti wskazał, że w zakresie, w jakim w niniejszej sprawie zgłoszono do rozliczenia ponownie opłaty dotyczące lokalu mieszkalnego za okres od stycznia do maja 2012 roku powód cofnął pozew ograniczając żądanie do rozliczenia opłat dokonanych po dniu 29 maja 2012 roku, to jest do kwoty 1.416,30 zł. Powód cofnął także żądanie w części co do rozliczenia podatku od nieruchomości, jako że obejmowało ratę uiszczonej przed zakończeniem postępowania działowego i ostatecznie przedstawił z tego tytułu do rozliczenia kwotę 257,50 zł. Oświadczeniu o cofnięciu pozwu łącznie co do kwoty 2.089,71 zł towarzyszyło zrzeczenie się roszczenia. W związku z powyższym Sąd Rejonowy we wskazanej części umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 i 4 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 2 zaskarżonego wyroku.

Sąd I instancji argumentował dalej, że powód domagał się uwzględnienia skutków potrącenia co do całej kwoty uiszczonej przez niego z tytułu należności za korzystanie z lokalu przy ulicy (...). Powód zgłosił do potrącenia kwotę 21.981,69 zł uiszczonej na mocy ugody zawartej ze Spółdzielnią oraz kwotę 1.416,39 zł uiszczonej na rzecz Spółdzielni za okres od czerwca do końca sierpnia 2012 roku. W ocenie Sądu Rejonowego twierdzenie powoda, że powyższe opłaty w całości winny obciążać P. P. (1) nie znajduje uzasadnionych podstaw. Sąd a quo wskazał, że ani z treści pisemnego oświadczenia z dnia 4 września 2012 roku o potrąceniu, ani też z okoliczności przedstawienia tegoż dokumentu pozwanemu, a opisanych przez opiekuna prawnego powoda, nie wynika, by P. P. (1) wyraził zgodę na takie rozliczenie opłat za lokal mieszkalny. Sąd meriti podkreślił, że P. P. (1) złożył podpis na dokumencie przygotowanym przez J. J., jednakże uczynił to w miejscu potwierdzenia odbioru wpłaconej na jego rzecz kwoty 8.729,35 zł; z treści

dokumentu nie wynika, by podpis ten stanowił akceptację rozliczeń objętych potrąceniem wedle przedstawionego powyżej zestawienia. J. J. wyjaśnił podczas rozprawy, że samodzielnie przygotował dokument dotyczący potrącenia, nie uzgadniał z P. P. (1) objętych nim rozliczeń, a P. P. (1) do tych rozliczeń się nie odniósł i „bez słowa” złożył podpis pod potwierdzeniem odbioru kwoty 8.729,35 zł. Nadto P. P. (1) kilkanaście dni po złożeniu wobec niego oświadczenia o potrąceniu wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego celem wyegzekwowania kwoty 21.640,00 zł tytułem spłaty zasądzonej na jego rzecz od powoda. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Rejonowego pisemne oświadczenie o potrąceniu z dnia 4 września 2012 roku nie ma charakteru umownego, ale stanowi jednostronne oświadczenie, o jakim mowa w art. 499 k.c.

W zakresie oceny skutków oświadczenia o potrąceniu z dnia 4 września 2012 roku Sąd I instancji wskazał, że nie można zgodzić się z twierdzeniem powoda, by istniały podstawy do domagania się przez niego od P. P. (1) zwrotu w całości kwot uiszczonych na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej z tytułu opłat związanych z lokalem nr (...) przy ulicy (...), a tym samym, by służyła mu wierzycelność w tej wysokości względem pozwanego. Sąd a quo wskazał, że w postępowaniu działowym ustalono, iż spółdzielcze własnościowe prawo do przedmiotowego lokalu mieszkalnego należało do majątku wspólnego powoda i jego żony A. J.. Do spadku po A. J. wszedł zatem udział wynoszący 1/2 w tymże prawie. Spadek po A. J. przypadł w 1/2 powodowi, zaś po 1/4 P. P. (1) i P. P. (2), wobec czego ostatecznie spółdzielcze prawo do lokalu należało w 6/8 częściach do W. J., zaś po 1/8 części do P. P. (1) i P. P. (2). Sąd meriti wskazał dalej, że w myśl

art. 1035 k.c., jeżeli spadek przypada kilku spadkobiercom, do wspólności majątku spadkowego oraz do działu spadku stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności

w częściach ułamkowych z zachowaniem przepisów szczególnych dotyczących działu spadku. Stosownie zaś do art. 207 k.c. pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną. Mając na uwadze powyższej cytowane regulacje Sąd Rejonowy wywiódł, że opłaty należne na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej związane z przedmiotowym lokalem winny obciążać powoda oraz pozostałych spadkobierców P. P. (1) i P. P. (2) odpowiednio do wielkości służących im udziałów, to jest w 6/8 powoda, zaś P. P. (1) w 1/8 części. Jednocześnie Sąd I instancji nie uznał za zasadne twierdzenia powoda, że skoro tylko P. P. (1) korzystał

z przedmiotowego lokalu mieszkalnego, zatem to on powinien w całość zaspokoić roszczenia Spółdzielni Mieszkaniowej. Sąd Rejonowy argumentował, że przepisy regulujące rozliczenia między współwłaścicielami, które ustawa nakazuje stosować do współspadkobierców przewidują dokonywanie rozliczeń z tytułu wydatków i ciężarów w odwołaniu do wielkości udziałów w rzeczy wspólnej. Sąd a quo podniósł, że powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie wskazał podstaw dla dokonania rozliczeń pomiędzy współspadkobiercami w inny sposób. Zdaniem Sądu meriti za taką podstawę nie może być uznany art. 5 k.c., bowiem sprzeczność z zasadami współżycia społecznego może być wyłącznie podstawą obrony przed cudzym żądaniem, natomiast nie może być podstawą zgłaszanych roszczeń. Innymi słowy nie jest dopuszczalne na podstawie art. 5 k.c. obciążenie P. P. (1) w całości opłatami za korzystanie z lokalu, jak chciałby tego powód.

Sąd Rejonowy podkreślił, że ustalone okoliczności nie wskazują, by P. P. (1) zajmował przedmiotowy lokal wbrew woli powoda, pozbawiając go tym samym możliwości wykonywania uprawnienia do władania lokalem. J. J. wyjaśnił, że po śmierci A. J. nie było kierowane względem P. P. (1) żądanie opuszczenia lokalu i wydania go powodowi. Zdaniem Sądu I instancji nie ma też żadnych podstaw, by na gruncie poczynionych ustaleń dopatrywać się uzgodnień pomiędzy współspadkobiercami co do korzystania z rzeczy wspólnej, które prowadziłyby do wyłącznego korzystania z lokalu przez P. P. (1) z jednoczesnym obciążeniem go w całości ponoszeniem opłat należnych Spółdzielni Mieszkaniowej. W toku postępowania nie wykazano, by przedmiotowe opłaty w całości, bądź w określonej precyzyjnie części wiązały się z korzystaniem z lokalu przez pozwanego, to jest dotyczyły kosztów zużycia mediów. Do akt złożono jedynie ogólne zestawienie zaległości za poszczególne lata, nie precyzując jednak struktury należności uiszczonych przez powoda na rzecz Spółdzielni. W konsekwencji Sąd a quo nie zgodził się

z twierdzeniem powoda, że przedmiotowe opłaty, jako związane z korzystaniem z lokalu mieszkalnego w całości winny być uznane za należności związane z bieżącym funkcjonowaniem pozwanego i jego rodziny w przedmiotowym mieszkaniu. Podsumowując, zdaniem Sądu meriti nie ma innych, poza art. 207 k.c. w związku z art. 1035 k.c. podstaw

do rozłożenia pomiędzy współspadkobiercami ciężaru opłat związanych z lokalem mieszkalnym przy ul. (...) w Ł.. Sąd I instancji wskazał, że identyczne stanowisko wypowiedział już Sąd orzekający w sprawie działowej (sygn. akt II Ns 477/10) odnosząc się do żądania rozliczenia zadłużenia w opłatach za przedmiotowy lokal. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku wskazano bowiem, że jedyną podstawą ewentualnych rozliczeń z tego tytułu może być art. 207 k.c.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy przyjął, że P. P. (1) winien być obciążony opłatami związanymi z lokalem położonym w Ł. przy ul. (...) stosownie do posiadanego udziału, to jest w 1/8 części z uiszczonej przez powoda sumy 21.981,69 zł na podstawie ugody z dnia 3 sierpnia 2012 roku, oraz z sumy 1.416,39 zł uiszczonej tytułem opłat za okres od czerwca do końca sierpnia 2012 roku. W konsekwencji powodowi z tego tytułu służyła wierzytelność względem P. P. (1) w kwocie 2.747,71 zł oraz 177,04 zł. Do tego uwzględnić należy 1/4 część kwoty uiszczonej przez powoda tytułem podatku od nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł., która w całości wchodziła w skład spadku, czyli kwotę 257,50 zł (1/4 z 1030,00 zł). Reasumując, powód był wierzycielem pozwanego P. P. (1) co do kwoty 3.182,25 zł i w tej wysokości wierzytelność mógł przedstawić do potrącenia z należnością P. P. (1) z tytułu spłaty. Sąd meriti uznał, że stosownie do treści art. 498 § 2 k.c. w takim zakresie doszło do umorzenia wierzytelności służącej P. P. (1). Nadto Sąd I instancji wskazał, że w dniu 4 września 2012 roku powód dokonał zapłaty sumy 8.729,35 zł na poczet spłaty zasądzonej od niego na rzecz P. P. (1), co spowodowało wygaśnięcie zobowiązania powoda we wskazanej części. Łącznie zatem w następstwie dokonanego potrącenia oraz zapłaty doszło do wygaśnięcia zobowiązania powoda względem P. P. (1), objętego punktem V postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku, zapadłego w sprawie toczącej się pod sygn. akt II Ns 477/10, co do kwoty 11.911,60 zł. W tym też zakresie Sąd I instancji uwzględnił żądanie pozwu na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 1 wyroku. W pozostałej zaś części - zdaniem Sądu a quo - żądanie pozwu w kształcie popieranym w chwili zamknięcia rozprawy, jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. w związku z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w części obejmującej oddalenie powództwa, to jest w zakresie punktu 2 sentencji, a także w zakresie punktu 2 obejmującego zasądzenie kosztów procesu na rzecz powoda. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, w szczególności:

a) art. 207 k.c. poprzez błędne uznanie, że norma ta ma zastosowanie do ustalenia obowiązku zapłaty przez pozwanego P. P. (1) należności wobec Spółdzielni Mieszkaniowej z tytułu korzystania z lokalu nr (...) przy ul. (...), mimo że z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że pozwany P. P. (1) zamieszkiwał w lokalu za zgodą pozostałych spadkobierców w tym powoda, że lokal został mu przekazany jeszcze przed śmiercią spadkodawczyni A. J., a w pierwszym okresie zamieszkiwania po zgonie A. J. pozwany częściowo regulował należne opłaty wobec Spółdzielni, gdyż zgodnie z wolą spadkodawczyni wyrażoną w testamencie - prawo spółdzielcze do lokalu przy ul. (...) miało „przypaść” pozwanemu P. P. (1);

b) art. 5 k.c. poprzez błędne ustalenie, że powód upatruje w nim podstawy prawnej roszczenia, mimo że podstawą prawną powództwa przeciwegzekucyjnego jest art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 498 k.c.;

2. naruszenie prawa procesowego poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez nieuwzględnienie, że:

-.

- między spadkobiercami była umowa, że pozwany P. P. (1) jest uprawniony do korzystania w całości z lokalu przy ul. (...),

- uprawnienie do korzystania z całego lokalu przez pozwanego P. P. (1) wynikało także z woli spadkodawczyni A. J. zawartej w testamentie,
- pozwany P. P. (1) w latach 2008-2010 częściowo regulował opłaty za lokal,
- powód W. J. przebywał od 2008 roku w Domu Pomocy Społecznej ze względu na stan zdrowia,
- nieuwzględnienie stanu faktycznego zaistniałego w postępowaniu o sygnaturze akt II Ns 477/10 o dział spadku i zniesienie współwłasności, polegającego na zupełnym braku udziału pozwanego i niezajęcie przez niego stanowiska wobec propozycji podziału majątku spadkowego, co spowodowało znaczne przedłużenie postępowania, skutkujące między innymi wzrostem zadłużenia z tytułu opłat eksploatacyjnych oraz przerwania całej inicjatywy co do sposobu działu spadku na opiekuna prawnego powoda,
- błąd w ustaleniu, że żądanie zasądzenia kwoty 17.000,00 zł z tytułu korzystania z lokalu przez pozwanego P. P. (1) było przedmiotem rozpoznania Sądu w postępowaniu działowym, mimo że postanowienie z dnia 29 maja 2012 roku nie zawiera żadnego rozstrzygnięcia tego żądania,
- bezpodstawny zarzut niewykazania, że opłaty za lokal wiążą się z korzystaniem z lokalu przez pozwanego P. P. (1) mimo powołania przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych – art. 4 ust. 2, ustalających w sposób bezwzględnie obowiązujący obowiązki członków spółdzielni w pokrywaniu kosztów związanych z utrzymaniem i eksploatacją ich lokali.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości poprzez pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w oddalonej części, to jest co do kwoty 22.563,40 zł oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W piśmie procesowym z dnia 1 września 2014 roku (data wpływu do Sądu) J. J., działając przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wskazał, że W. J. zmarł w dniu 3 lipca 2014 roku, na dowód czego załączył uwierzytelnioną kserokopie odpisu skróconego aktu zgonu. J. J. wskazał nadto, że jest jedynym spadkobiercą swojego ojca - W. J., co wynika z załączonej do przedmiotowego pisma uwierzytelnionej kserokopii aktu notarialnego Rep. A Nr (...) -protokołu poświadczenia dziedziczenia. W związku z powyższym J. J. wniósł o zawieszenie postępowania w sprawie oraz podjęcie postępowania z jego udziałem, jako spadkobiercy zmarłego powoda - W. J..

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 marca 2015 roku pełnomocnik J. J. poparł apelację oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Pełnomocnik J. J. wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia została określona błędnie tj. bez pominięcia kwoty 2.089,71 zł, co do której to kwoty postępowanie zostało umorzony wobec cofnięcia pozwu. Pełnomocnik apelującego określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 20.473,69 zł. Nadto pełnomocnik skarżącego został zobowiązany przez Sąd Okręgowy do złożenia aktu poświadczenia dziedziczenia po W. J. do dnia 3 kwietnia 2015 roku.

W dniu 31 marca 2015 roku został złożony akt poświadczenia dziedziczenia po W. J. (w kserokopii), którego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie radcę prawnego. Z treści przedmiotowego aktu poświadczenia dziedziczenia wynika, że spadek po W. J. na podstawie ustawy nabył w całości syn J. J..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja `podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne, uznając za zbędne ich powielanie w treści niniejszego uzasadnienia. Sąd Odwoławczy nie zgadza się natomiast w pełni z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną prawną. Przedstawione przez Sąd I instancji na kartach uzasadnienia zaskarżonego wyroku rozważania prawne opierają się na mylnym założeniu, że także po uprawomocnieniu się postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10 o podział majątku wspólnego i dział spadku, opłaty za używanie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...) w Ł. obciążają W. J., P. P. (1) i P. P. (2) proporcjonalnie do wielkości przypadających im udziałów w prawie do tego lokalu. Dostrzeżona przez Sąd Okręgowy nieprawidłowość nie może jednak skutkować zmianą bądź też uchynieniem zaskarżonego wyroku, bowiem byłoby to orzeczenie na niekorzyść skarżącego, czemu sprzeciwia się zakaz reformationis in peius, o którym mowa w art. 384 k.p.c. Nadto zmiana zaskarżonego wyroku spowodowana dostrzeżoną przez Sąd Okręgowy nieprawidłowością w poczynionych przez Sąd Rejonowy rozważaniach prawnych oznaczałaby wyjście poza granice apelacji, bowiem zmiana zaskarżonego wyroku dotyczyłaby punktu 1 sentencji, a zatem tej części wyroku Sądu I instancji, która nie została zaskarżona. Przedstawione zagadnienie będzie przedmiotem rozważań w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Na wstępie wyjaśnić także należy, że wobec śmierci W. J. w dniu 3 lipca 2014 roku oraz oświadczenia jedyne go spadkobiercy powoda – J. J.

o wstąpieniu w miejsce zmarłego powoda, Sąd Okręgowy prowadził postępowanie z udziałem następcy prawnego powoda – J. J..

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów apelacji wskazać nadto należy, że pozwem z dnia 8 listopada 2012 roku powód domagał się pozbawienia wykonalności postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10, w tej części, w której zasądzono na rzecz pozwanego – P. P. (1) kwotę 34.475,00 zł tytułem spłaty udziału w spadku po A. J.. Powód twierdził, że zobowiązanie do zapłaty kwoty 34.475,00 zł na rzecz P. P. (1) zostało wykonane wskutek zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 8.729,35 zł oraz wskutek potrącenia dokonanego po wydaniu postanowienia działowego obejmującego kwotę 25.745,65 zł. Powód w piśmie procesowym w dnia 3 czerwca 2013 roku wyjaśnił, że na kwotę 25.745,65 zł składa się kwota 21.981,69 zł objęta ugodą zawartą w dniu 3 sierpnia 2012 roku, kwota 3.409,60 zł z tytułu opłat eksploatacyjnych za korzystanie z lokalu za okres od stycznia do sierpnia 2012 roku oraz kwota 354,00 zł z tytułu części podatku od nieruchomości za działkę położoną przy ulicy (...) w Ł.. Następnie na rozprawie w dniu 9 września 2013 roku pełnomocnik powoda cofnął pozew wraz z zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 2.089,71 zł. Ostatecznie zatem powód domagał się pozbawienia wykonalności postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku w punkcie V względem P. P. (1) w zakresie kwoty 32.385,29 zł. Na kwotę 32.385,29 zł składała się kwota 8.729,35 zł uiszczona przelewem na rzecz pozwanego oraz kwota 23.655,94 zł objęta oświadczeniem o potrąceniu z dnia 4 września 2012 roku. Na kwotę objętą potrąceniem w łącznej wysokości 23.655,94 zł składała się kwota 21.981,69 zł tytułem ugody zawartej w dniu 3 sierpnia 2012 roku, kwota 1.416,39 zł tytułem opłat eksploatacyjnych za korzystanie z lokalu za okres od czerwca do sierpnia 2012 roku oraz kwota 257,50 zł stanowiąca 1/4 część kwoty podatku od nieruchomości za działkę przy ulicy (...) w Ł. za lata 2010-2011. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy wskazał, że powód był wierzycielem pozwanego P. P. (1) jedynie co do kwoty 3.182,25 zł i tej wysokości wierzytelność mógł przedstawić do potrącenia z należnością P. P. (1) z tytułu spłaty. Sąd I instancji argumentował bowiem, że zgodnie z art. 207 k.c., który znajduje zastosowanie w rozpoznawanej sprawie na skutek odesłania z art. 1035 k.c., współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną w stosunku do wielkości ich udziałów. Dlatego też w ocenie Sądu a quo pozwany powinien partycypować w opłatach związanych z lokalem przy ul. (...) w Ł. stosownie do posiadanego udziału, to jest w 1/8 części, a zatem w łącznej kwocie 2.924,75 zł (23.398,08 zł/ 8 = 2.924,75 zł). Do tego Sąd meriti uwzględnił kwotę 257,50 zł stanowiącą 1/4 część kwoty uiszczonej przez powoda tytułem podatku od nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł. za lata 2010-2011. Ostatecznie Sąd Rejonowy pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku w punkcie V względem P. P. (1) w zakresie obowiązku zapłaty kwoty 11.911,60 zł. Na kwotę 11.911,60 zł składała się kwota 8.729,35 zł oraz kwota 3.182,25 zł. Wskazana przez pełnomocnika apelującego na rozprawie odwoławczej w dniu 23 marca 2015 roku wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 20.473,69 zł koresponduje z powyższymi wyliczeniami; powód ostatecznie domagał się pozbawienia wykonalności postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku w punkcie V względem P. P. (1) w zakresie

kwoty 32.385,29 zł, Sąd Rejonowy zaś uwzględnił żądanie powoda w zakresie kwoty 11.911,60 zł (32.385,29 zł - 11.911,60 zł = 20.473,69 zł).

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów wniesionego środka zaskarżenia wskazać należy, że do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku nie jest w stanie doprowadzić podniesiony przez powoda zarzut błędnie ustalonego stanu faktycznego, to jest naruszenia dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Nie ma racji apelujący podnosząc, że pomiędzy spadkobiercami doszło do zawarcia umowy o korzystanie z lokalu nr (...) (mylnie wskazanego w apelacji jako lokal nr (...)) przy ulicy (...) w Ł., na mocy której to pozwany miał ponosić wszelkie opłaty względem Spółdzielni Mieszkaniowej. Okoliczność, że wolą spadkodawczyni A. J. było, aby wskazany lokal mieszkalny przypadł jej wnukowi P. P. (1) w żaden sposób nie przesądza o tym, że pomiędzy spadkobiercami, po śmierci spadkodawczyni, doszło do jakiegokolwiek porozumienia co do zasad korzystania z tego lokalu a tym bardziej, że to pozwany miał ponosić wszystkie opłaty na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej. Tego typu rozumowanie jest sprzeczne z logiką. Nadto fakt, że pozwany w latach 2008-2010 częściowo regulował opłaty za lokal także nie świadczy o zawarciu pomiędzy spadkobiercami porozumienia w tym przedmiocie, bowiem przyczyn dla których P. P. (1) partycypował we wskazanym okresie w kosztach utrzymania lokalu może być bardzo wiele, przykładowo pozwany mógł płacić w części za lokal, bowiem w nim mieszkał, a także wiedział że po śmierci swojej babki przysługuje mu określony udział w prawie do tegoż lokalu i tylko w tym zakresie był gotów ponieść koszty, to jest był gotów ponieść opłaty na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej stosownie do wielkości przypadającego mu udziału w prawie do lokalu. Twierdzeniom apelującego o istnieniu porozumienia pomiędzy spadkobiercami w przedmiocie korzystania z lokalu oraz ponoszenia kosztów związanych z tym lokalem jednoznacznie przeczą zeznania J. J., zgodnie z którymi „P. P. (1) zamieszkał przy K. na takiej zasadzie, że babcia pozwoliła zamieszkać wnuczce i tak to trwało cały czas. Po śmierci A. nie mogliśmy się z P. i P. dogadać. Ja mówiłem P., że nie płaci za lokal, a on odpowiadał, że jest trzech właścicieli i niech każdy płaci” (k. 38 i k. 87).

W świetle zatem powyższego nie sposób zgodzić się z apelującym, że pomiędzy spadkobiercami doszło do jakiego porozumienia co do ponoszenia kosztów związanych z lokalem przy ul. (...) w Ł..

Ponieważ pomiędzy spadkobiercami nie było żadnej umowy, zgodnie z którą to P. P. (1) miał płacić za lokal, chybiony okazał się zarzut apelacji naruszenia art. 207 k.c. Skarżący twierdzi, że wskazany art. 207 k.c. nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego, zaś spadkobiercy zawierając rzekomą umowę uregulowali kwestię opłat związanych z lokalem w sposób odmienny. Ponieważ powód nie udowodnił, że pomiędzy spadkobiercami doszło do zawarcia stosownej umowy zarzut naruszenia art. 207 k.c. okazał się nietrafny.

Zupełnie niezrozumiałe są natomiast dla Sądu Okręgowego uwagi apelującego dotyczące stanu zdrowia W. J. i faktu jego umieszczenia w Domu Pomocy Społecznej oraz uwagi dotyczące postępowania P. P. (1) w toku sprawy o sygnaturze akt II Ns 477/10 i konsekwencji z tym związanych. Wskazana argumentacja jednoznacznie nawiązuje do zasad współżycia społecznego, o których mowa w art. 5 k.c. Jednocześnie apelujący zarzuca Sądowi Rejonowemu przyjęcie, że powód upatruje podstawy prawnej swojego roszczenia we wskazanym art. 5 k.c. Skoro apelujący nie wywodzi swojego roszczenia z art. 5 k.c. to w konsekwencji jego uwagi odnośnie stanu zdrowia W. J. i faktu jego umieszczenia w Domu Pomocy Społecznej, a także uwagi odnośnie zachowania P. P. (1) w toku sprawy o sygn. akt II Ns 477/10 są bezprzedmiotowe. Rację ma Sąd I instancji wskazując, że sprzeczność z zasadami współżycia społecznego może być wyłącznie podstawą obrony przed cudzym żądaniem, natomiast nie może być podstawą zgłaszanych roszczeń. Art. 5 k.c. nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że to na pozwanym spoczywał obowiązek poniesienia wszystkich opłat związanych z przedmiotowym lokalem mieszkalnym. W treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że żądanie powoda należy ocenić w świetle regulacji art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., nie zaś upatrywać jego podstaw w art. 5 k.c.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut apelującego, że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż żądanie zasądzenia kwoty 17.000,00 zł z tytułu korzystania z lokalu przez pozwanego P. P. (1) było przedmiotem rozpoznania Sądu w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10. Wyjaśnić należy, iż na stronie 6 i 7 uzasadnienia postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku zapadłego w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10 o podział majątku wspólnego i dział spadku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sposób szczegółowy

i wyczerpujący odniósł się do podniesionego przez wnioskodawcę żądania dotyczącego kwoty 17.100,00 zł za korzystanie z rzeczy ponad udział. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych powodów, dla których w treści niniejszego uzasadnienia należałoby powielić argumentację Sądu Rejonowego zawartą w uzasadnieniu postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku zapadłego w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10. Na marginesie wskazać jedynie można na uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 grudnia 2014 roku (sygn. akt I ACa 832/14, Lex nr 1623934), w którym podniesiono, że współwłaściciel pozbawiony współposiadania rzeczy lub korzystania z niej przez innego współwłaściciela może dochodzić od niego na zasadach określonych w art. 224 § 2 lub art. 224 § 2 w związku z art. 225 k.c. roszczenia o wynagrodzenie za bezprawne korzystanie z rzeczy. Ponieważ J. J. na rozprawie w dniu 8 lipca 2013 roku przyznał, że nigdy nie żądał od pozwanego, aby ten opuścił mieszkanie przy ul. (...), wydaje się, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że w realiach niniejszej sprawy doszło do pozbawienia współposiadania rzeczy lub bezprawnego korzystania z niej.

Chybiony jest nadto zarzut apelującego, że Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne pominął pismo Spółdzielni Mieszkaniowej z dnia 25 lipca 2013 roku (k. 77 i 78), z którego to pisma zdaniem skarżącego można wywieść, iż zgłoszone przez powoda do potrącenia opłaty uiszczone przez niego na rzecz Spółdzielni dotyczyły wyłącznie kosztów zużycia mediów przez pozwanego i jego rodzinę. Z treści wskazanego pisma z dnia 25 lipca 2013 roku nie sposób wywieść, aby kwota uiszczona przez powoda na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej wynikała tylko i wyłącznie z faktu korzystania przez pozwanego i jego rodzinę z mediów doprowadzonych do wskazanego lokalu. W treści pisma z dnia 25 lipca 2013 roku wskazano jedynie ile wynosi nadpłata lub niedopłata za media w danym roku, nie wyszczególniono natomiast kosztów mediów w danym roku. Rację ma zatem Sąd I instancji podnosząc, że powód nie udowodnił, że uiszczone przez niego na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej opłaty w całości lub precyzyjnie określonej części wiązały się z korzystaniem z lokalu przez pozwanego, to jest dotyczyły kosztów zużycia mediów, bowiem złożone do akt pismo z dnia 25 lipca 2013 roku obrazuje jedynie ogólne zestawienie zaległości za poszczególne lata, nie precyzując jednak struktury należności uiszczonych przez powoda na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej.

Reasumując, rację ma Sąd Rejonowy podnosząc, że zgodnie z art. 207 k.c. w związku z art. 1035 k.c. P. P. (1) powinien partycypować w opłatach związanych z lokalem przy ul. (...) w Ł. stosownie do posiadanego udziału, to jest w 1/8 części. Wszelkie zaś podniesione przez apelującego zarzuty okazały się niezasadne i w istocie stanowiły nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Zdaniem Sądu II instancji nie można natomiast zgodzić się z Sądem I instancji, że P. P. (1) powinien ponosić koszty związane z przedmiotowym lokalem stosownie do posiadanego przez niego udziału także po uprawomocnieniu się postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10. Z chwilą uprawomocnienia się postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł. przysługiwało wyłącznie W. J., zatem od tego momentu tylko na nim spoczywał obowiązek ponoszenia kosztów związanych z przedmiotowym lokalem. W konsekwencji Sąd Rejonowy niezasadnie przyjął, że P. P. (1) powinien uiścić 1/8 części opłat eksploatacyjnych za korzystanie z lokalu za okres od dnia uprawomocnienia się postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku zapadłego

w sprawie o sygn. akt II Ns 477/10. Dostrzeżone przez Sąd Okręgowy uchybienie nie może jednak prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku. Zmiana zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego dotyczyłaby punktu 1 sentencji tego wyroku, a zatem prowadziłaby do przekroczenia granic apelacji, co w świetle art. 378 § 1 k.p.c. jest niedopuszczalne. W rozpoznawanej sprawie apelujący zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części obejmującej oddalenie powództwa, a także w zakresie punktu obejmującego zasądzenie kosztów procesu na rzecz powoda. Nie zostało natomiast zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji w zakresie punktu 1 sentencji. Co więcej zmiana wyroku Sądu Rejonowego wiązałaby się z naruszeniem zakazu orzekania na niekorzyść strony wnoszącej apelację (art. 384 k.p.c.), jako że wiązałaby się ze zmniejszeniem kwoty, w zakresie której Sąd I instancji pozbawił wykonalności w stosunku do P. P. (1) punkt V postanowienia z dnia 29 maja 2012 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. Sąd II instancji sprostował oczywistą omyłkę w zaskarżonym wyroku, w ten sposób, że dotychczasowy punkt 1 sentencji o brzmieniu „oddala powództwo w pozostałej części” oznaczył jako punkt „3”, a kolejnym punktom oznaczonym jako „2” i „3” nadał odpowiednio kolejno numerację „4” i „5”.